

Notes

Anna Johanson.

N:o 273 b.

Tillhör

Anna Johansson

S. Byrn

Frausth

Köpt av D. Smedberg
den 28 Januari
1919

Fredsängen

1 vers

Varför skola människor strida?
 Varför skall det flyta blod?
 Varför skall de arna lida blott
 för andras övermod! Freden
 är och skall förbli livets
 högsta poesi!

2 vers

Äro vi ej alla lika
 födda uti samma ätt.
 Både fattiga och rika
 ha ju samma mänskorätt.
 Varför skall du starke då
 få den svage nederstä!

3 vers

Varför laga man från maka

8
Varför faga moders stöd?

Varför skall de smia försaka

Blott för kug- eller dagligt bröd

! Läggen alla vapen ned

Låt oss njóta evig fred !

Slut

Bryn den 23 Feb 1919

Anna Johansson

Barndoms hemmet

1 vers

Där som sädesfälten böja

sig för vinden, och där

mörkgrön grauskog lys er

bakom dem syns den

tilla röda stugan invid

grunden söss i forna
 tider var mitt barndoms hem
 Det var sol och sommar
 över gröna hagen när
 som artonårig jag där
 hemma var men de
 minnen som står kvar
 från dessa dagar är
 de bästa och de vackraste
 jag har. I främ landet
 uti väster tanke glider
 hem till gamla kära
 Sverige då och då
 fast det nu har svunnit
 många långa tider barn-
 doms hemmet har jag
 aldrig glömt ända

I vers

Jag är gammal och
 nu lever jag på minnet
 av mitt hem och mina
 vackra drömmars land
 vad som fordom brukar
 fångsla barnasinnet står
 så lydigt för min inre
 syn i blån. Ut i hemmet
 fick jag allt vad jag
 begärde. Jag förstod det
 kanske ej förrn jag blev
 stor och föräldrarna
 mig livets goda lärde
 nu de äro borta både
 far och mor. Ifrån landet
 uti väster o. s. v.

Zvers

Och min flicka seu det
 fanns ej hennes like hon
 var solen i mitt liv när
 jag var ung nu hon
 sover långt i dödens
 kalla rike jag står ensam
 kvar och värden käns
 mig tung. Och jag längtar
 hem och griper vandrings
 staven men mitt lyckoloud
 är endast en skivär,
 nej här ute skall jag
 bäddas ner i graven
 långt från hemmet och
 från den jag hade kär
 ifrån landet o. s. v.

Bye den 5 Mars 1969 Anna Johansson

Sift dig aldrig
1 vers

Vad det är rätt att
ogift vara, och ej
befästas vid en snara
den rövar kvinnans
frihet bort och gör dess
glädje liv så kort

2 vers

Flicka tro mig äkta
bandet det är ett plågoris
i landet hör på min
enkla sång och lär
att jungfrulivet sällast
är

3 vers

Jag börjar först med

äkta männeu och
 mina herrar jag bekänner,
 jag ämnar ej att
 smickra er men om
 fördäktelse jag ber

4 vers

En äkta man vad jag
 kan tycka som själv
 har skapat hastig lycka
 ty kvinnan är ju blott
 ett grand uti den
 stora mästarns hand

5 vers

En äkta man av bästa
 slaget jag räknar över
 huvud laget, han är ju
 ungefär så här en fästman

14
en så god och kär

6 vers

Ack kära flicka hör
och läs dig vad ett
jungfrulin bär med sig
du är ju endast glad
och fri men hustrun i
sitt slaveri

7 vers

När du ogift besök
vill göra då slipper du
att med dig föra, en
karevan med ungar full
som kärlekspantlar tull tull tull

8 vers

Men vänta bara bröllops-
tiden med all sin fröjd

är snart förliden och
lanken står åt annat
håll och kärlekstänman
stämns i moll

9. vers

Då börja klarna himlen
kulna och äkta mammas
panna mulna och äkta
sällheten blir all, och
äkta kärleken blir kall

10

Att ha en man med
sura miner som knappats
få all solen skiner, då har man
nöje av sin färd som mera
är än frihet värd.

Dagn den 5 Mars 1919

Anna Johansson

16 hände den 15 april 1912

Titanics undergång

1 vers

En sorglig händelse timat
har, helt nyligen uti dessa
dar, som med bestörtning
har fyllt en värld,
och mycket lärar i hem
och härd

2 vers

Den stolte ängarin Titanics for,
ut på atlantén så skön och stor,
han var den största som vattnet
bar, miljoner kretle den
kostat har

3 vers

Som emigrantbåt han slog
rekord, tog 23 knop så har vi

spord, och hans besättning
det må ni se, var nio-
hundra och nittio.

4 vers

Av emigranter så rymde han
tre hela tusen femhundra man
och fin och proper han också
var en riktig lyxbåt han
sjöu befar.

5 vers

När han på färden ut hamnen
gick, från Southampton
man skada fick, hur som
i hamnen med största hast
de andra båtars fortolning brast

6 vers

Av passagerare hade han

blott fjorton hundra var
 någ minsann, de vore
 komna från alla land, och
 rika fattiga där ibland
 7 vers

Nu gick han ut på sin
 första färd, till staden
 Newyork i västerens värld,
 men jungfru-resan den sista
 var, han under vägen till
 Lotten far.

8 vers

Ly när han kommit till
 häkten frana, och något mer
 man då ordt förnäm, ett
 budskap ljöd över bölgor blå,
 och hemskt det var och det

Lydde så

9 vers

"Titanic stött mot ett isberg stort, till att oss hjälpa kom skynda fort", en annan båt var Carpathia, som svarar: strax vi skall skynda sta

10

Från Carpathia ryktet gick, till hela Newyork om Titanic, och över världen snart ryktet for, om din olycka ohyggligt stor

11 vers

Det var en tur att Carpathia i natten fick telegrammerna ty annars alla väl fått sin

grav, uti aprilnatt de gått
i kvar

12

Carpathia höjde ångan opp,
och vattnet fräste till
masters topp, och telegrafisten
han tog och gav, ut tele-
gram över alla hav

13

Till slut han tröttad på
detta var, ty på tre dygn
han ej sovit har, och flera
budskap nu icke kom, som
gyskel ryktet nu fick sin dom

14

Och spänning rädde nu
överallt, men blott han

gissa i sken gestalt
 men verkligheten, det dröjde
 om till sanningen fram
 till världen kom

15

Kaptenen Smitt uppi denna
 båt, han för befälet uti all
 dess ståt, han gammal
 var och en man av stäl
 sam skull prova vad båten
 läl

16

På farden hade han isberg
 sett, och en del stora som
 lyste vitt, och varnad var
 han med telegram, att
 isberg låg där som han

drog fram

17

Och wita stjärndingens
direktör, var med på
båten sa: "bara kör"
i båtens väg dock ett
isberg låg, som gjorde
slut på dess djärva lag

18

De med full fart körde
detta mot, i båtens skrov
märks ett stilla knot
i kölen höres ett sakta
brak, och styrbords bog
giver till ett knak

19

Och in kom vatten och

in kom is, och de där
 voro blev dödens spis,
 men uppa däckets lags
 saken tungt, fast tetanic
 sängte fören tungt.

20

Kaptenen märkte dock
 farans vidd, och sade
 man måste stå beredd
 till sliet han ropar:
 "var man på däck" men
 ingen trodde på sådant
 skräck

21

Man litade uppa båtens
 skott, och staldäck sju
 det lät ganska gott

"till båtarna" dock snart
 maning hörs, och barn
 och fruntimmer däri
 förs

22

En allmän rusning snart
 förestod, att räddning vinna
 på däck flöt blod em
 officer sköt 12 mänmer då
 som sökte envist sin rädd-
 ning nå

23

En emigrant sköt så
 honom ned, och hemsk
 var tavlan och sakta
 gled nu fören ned så
 Titanic stod, på ända

upp i den salta flod

24

Orkestern spelade sorgsna
Gud, psalmen: "Närmare till
dig vår Gud" kaptenen
raddar från drunkningsnöd
ett barn och sjunker till
botten död

25

Singpamors uti båten
sprang och dänat ut
över vattnet klang ett
försans anskri i natten
ljöd då sektondrunda
fick där sin död

26

I vattnet plaskade över-

-allt, och kall var
 luften och vattnet kallt
 en lysnad rädde dock om
 en stund, när som de
 sjunkit i dodens blund.

27

Trädningbälarna liv
 dock är, och mängen
 där mistat maken här
 en sakta kvidan här
 blott man hör, och denna
 sorg som all hjärtan rör

28

I fyra timmar de rodde om
 tills att Carpathia äntligt
 kom, i rep de hissades
 upp på däck och barnen

hissades upp i s ack
29

Halvd oda voro de flesta
d , på däcket fyra fick
döden nå, den man som
skuld till olyckan bar
det direktören helt säkert
var

30

Och färden styrdes till
Newyorks hamn, som tog
emot med en sorgesamn
ty hela staden i sorgdräkt
står och alla flaggor på
st ng g r

31

Den vita st rnlingen ännu

hur, huggre båtar som
sjön befar, man bör sig
akta att med dem
gå, ty de rekord vilja
alltid stå.

Slut

Dyn den 7 Mars 1919

Auna Johansson

Ryttmästar silvertod.

1888

I låga ryttardorpet vid höga
Henneberg där satt en ensam
kvinna likt snön var hennes
färd och lären föll på
linet på vilket färd hon

spann och långsamt uti
spisen den råa veden brann.

2 vers

Med förklädsribben trasig
hon emot ögat tog vist
är det tio år sen min
Ola från mig drog och
och uti polska feiden men
ej ett enda ord jag hört
av honom sedan vist
ligger han i jord.

3 vers

Vist är han från mig bagen
med kulor eller järn och
borta är min glädje min
stolthet och mitt värn
och gossen som vi hade

när han för hemifrån
 den haver Herren tagit
 att jag väl gråta må
 4 vers

Allt sitta övergiven är ut
 och in som jag det är
 att långsamt provas av
 ödets hårda slag jag redan
 är förgråten och beuten
 är min makt och liten
 är den glädje som jag
 i livet haft
 5 vers

Ell är vi levat samman
 Blott ett när kuzet kom
 och uti evig ångslan
 min glädje byttes om

var natt i minna drömmar
 han blodig för stod och
 sedan dog den lille då
 svek mig allt mitt mod
 6 vers

Dock höll jag modet
 uppe i vintrar än jag
 längte att jag skull få
 återse min vän det talades
 om fejder som unge kungen
 vann att freden skulle
 komma så längte jag iblan
 7 vers

Men freden kom dock al-
 drig ej hälsning eller bud
 kanhända att han lever
 och har mig glömt o

gud, den tanken var
 bitkrast och utsägelig
 om bergen ville rasa och
 falla över mig

8 vers

Så kvad den arna Elin en
 bister vinterkväll och såg
 sig om bedrövad uti sitt
 tungna fjäll, då hördes
 steg där ute hon knappt
 sig resa han förrän i
 stugan trädde en ståtlig
 ryttzman.

9 vers

God afton han sade god
 afton och guds frid jag
 kommer ifrån kriget och

från dess rätta led och
 tröttnad har min gångare
 i länen mig väl hus att
 jag hos er får sova till
 dagen bliver ljus

10 vers

Förvånad hörde Elin den
 granne herrens ord jag är
 en fattig kvinna och
 ensam på vår jord, har
 ingenting att bjuda en
 så fornamer jäst behöves
 inte håller blott foder till
 min häst

11 vers

Jag foder har tillräckligt
 sen vargen rev min häst

en sådan ståtlig herre
 man ej om ont kan
 tro och vågar därför bjuda
 oss nåd att sitta med mens.
 jag går ut en vandring
 och efter hästen ser

12 vers

Blev kvar min ädla kvinna
 det har jag redan gjort
 det utan lov. en krigsman
 har för sig på vår ort,
 ni kommer då från kriget
 bröt Elin häftigt ut det gör
 jag raka vägen nu är det
 ändligt slut

13

Om annat lät oss tala

jag är ja kriget rätt
 här har ni ganska trevligt
 här är så fint och rätt
 och själv i bästa ären det
 synes att ni är hur kommer
 det sig att ni så ensam
 vill sitta här.

14 vers

Det är val kurrens vilja hans
 lag men icke min ty här
 jag blivit provat men säkert
 är mitt sinn min man gått
 ut i kriget och säkert
 är han död jag har ej hört
 det minsta av honom i
 min nöd

15 vers

Man bör ej tro det värsta
 var ryttelmännens svar ty
 har han också fallit så
 fins väl mänmer kvar, en
 kvinna är ej ewigt bebunden
 av en ed och han bör
 därför gifta sig och göra
 klart besked.

16 vers

För gudsskull kära herre
 nej tala inte så min Ola
 vill jag troget igenom
 livet gå, men om sin egen
 trohet mot eder Ola bröt då
 vill jag dö min herre
 och röstén Elin bröt

17 vers

Grät ej så rittermannen med
 en förändrad ton stor tjänst
 han har förrättad vid
 Liljehögskadron som rittare
 han benämndes och kallades
 "Hans lod" den karlen vill
 jag minnas det var en
 man med mod

18 vers

På mina knän jag beder
 välsignade ers nåd ved ni
 av tronens mera och gå
 ett lagert död som uti
 Sveriges händer hanbrända får
 sitt rum han räddade kungen
 vid träffningen av skum

19 vers

Förvissad jag mig känner
 och vet att det är så
 en blick sågs därvid lysa
 ur Olus ögon blå ja har
 han räddat kungen dö
 höves mig ej grät han har
 mig varit trogen min Ola
 mig fördät

20 vers

Det gör han av allt hjärta
 skrek ryttarmannen glad
 och stöt sin ädla kvinna
 instill sett brost av
 stäl du är en ärlig
 kvinna at mig allt
 för god fast av din

Ola blivit ryttmästar
Silverlöd

Slut

Pögn den 9 Mars 1919

Anna Johansson

Lugn vilar sjön.

1 vers

Lugn vilar sjön kring berg
och dalar nu breder natten
milt sin arm, och fågelns
röst ej mera talar. I flån
slumrat in vid skogens
barm i.

2 vers

Lugn vilar sjön, ren

aftonvinden till ro
 sig lägger ned vid ön
 nu blomman blygt sitt
 huvud sänker !. hon
 beder framt sin aftonbön !.

Zvers

Lugn vitar sjön på fridsault
 vinka de ljusa stjärnor från
 det blå var lyst, var still
 o människohjärta !. Snart
 även du skall friden nå !.

Byn den 6/1919

Maria Johansson

Min kära hustru i dag
 vi fått av vår granne
 ett tillbud som kan sätta
 oss ut ur all vår nöd
 och från vår fattigdom
 vår rike granne har att
 om han ett av våra barn
 han får så skänker han
 oss både hus och hem
 och vi har ju **Ämnda**
 2 vers.

Ach jag min Anders du sade
 det jag riktigt ömmar för
 dig du får ju gno både
~~tygigt~~ ledigt och sent för
 barnen små och för mig

och ändå så vill det ej
 racka till da händer om
 det går allt det blir väl
 bäst som var ^{granne} sagt att
 en utav barnen han får

3 vers
 Se här i kammaren de
 sova så sött ga med
 mig ga lyst ja vi se
 vem av de kasa som gud
 oss gett vi grannen de
 skola ge se här i vagnen
 är lillan så sött men
 ju så liten är ej kamma
 vi byta bort henne ty
 hon är ^{ju} oss allt för här

Hvers

Min kära hustru du sade
 det men vad lyckas det
 om vår Pär ja han är
 liten lön också ja
 minsta gossen han är
 vi måste väl spara
 honore då men vad
 lyckas om Eliu och Pet
 ej kunna vi byta bort
 någon av dem det
 går ej nej det är då
 stul

Svers

Se Anders och vår Maria
 då vad skola vi göra
 med dem ja stackars

Anders för sjuklig du är
 att lemna nu värt hem
 Maria hon är ju pigon
 vår och hjälpen i allt
 värt slök, och med
 sina lockar hon är
 så söt så likt sin
 mamma hon är

6 vers

Mors- dag

1 vers.

När jag var liten mor
 var då ung, jag var
 för henne mer än en
 kung. Vinter blev sommar
 midnätter dag, vid
 hennes hjärtas varmade
 slag.

2 vers.

Läsa jag lärde vid hennes
 blick, och utur minnet
 aldrig det gick. Kärlek
 jag läste skönare ord
 djupare lärdom fins
 ej på jord

3 vers.

Självisk är världen
 somilar och ler, mor
 ick tager mor endast
 ger, mor framför vägen
 för sina små om genan
 eld hon är måste gå

4 vers.

När jag en seger glädjen
 blev stor, störst utav
 allt jag frejdade mor,
 Skönast sken hennes ros
 i min krans segeru var
 mors av henne den vaus

5 vers

När jag blir gammal
 lever ej mor men blan

Guds änglar saligt kan
 bor, mor varje afton
 bar mig dit opp där
 få vi mötas det är
 mitt hopp

Byen den 23/11 1919

Lördagskväll Kl. 11 e. m

Mina Johansen